

δίχως άλλο, μέχει γέννηση. Κι οι μέρες πέ-
φτουν σάν τ' άγουρα σύκα, πού αφήνουν τά
κλαριά γιά νά στή δώσουν κατακέφαλα, νά
πάς καλλιιά σου.
"Α, παρότα με (...)
1968

Πολύεδρο

Λαλώ
καί με τόν έρωτα άντρας και γυναίκα
παίξω και φτιάνω άπ' τó ξέβαθο γέλιο πού
άγαπήσαμε
τ' άδιάφορο τής Λαλώς
παίζουμε, άγαπημένη
Λαλώ.

1

*χοροός
Θέλουμε νά ένωθοΐμε
και χωριόμαστε τó μονάχο σχήμα μας
κλειστό στή γή ή,τι φτιάνουμε
έτσι αγαπάμε τόν κόσμο
πού μάς δίνει τó παιγνίδι τής ένωσης
γελαστοί

*γλώσσα

"Η μονάχη κίνηση γέλασε στόν κοιμημένο του
νοΐ δρόμο
πού χωριάτισε τά γυμνά μάτια μας
κι άγάπησε τó κενό με τήν έλειπή του
άλήθια στά κομμάτια τής φωνής
ψυχρά τ' άντικείμενα σδήνονται στήν άρ-
χή του νοΐ
παντού τó γέλιο
καθρέφτης πού κρατάμε τ' άκρα του

*μ ο υ σ ι κ ή

Μέ νέο χέρι δίχως νοΐμερο χωρίσαμε τή λέ-
ξη
και παίρνει ó νοΐς μας άπ' τ' αυτιά του
κόσμου τ' άρωμα
κι όπως δίχως κομμί ζεσταίνουμε τίς νότες
άπ' τόν καθρέφτη ξεμακρύνουμε κι άπλώθηκε
ή άτέλειστη ψυχή μας
πού κόβεται μπροστά του

*γράφειν

"Ένα δύο δέν έχει
όταν άρχίζει ή έπαφή στόν κόσμο
όμως ó άόρατος νοΐς δέχεται τó σχήμα
κι έρχεται στό γυμνό μας γέλιο ή,τι αγαπή-
σει
έτσι έγραφα και κάνει νοΐμερα
μά τή συνέχια τους τή λέει τó μάτι εικόνα
ó γυμνός καθρέφτης διαλύει στόν κόσμο τó
ένα ή τ' άλλο
και μένει ó νοΐς άγραφή πλάκα
στ' άδιάφορο

*στίσιμο

"Η έπαφή τών χειρών μας χωρίζεται
και τήν τυλίγει ó άνάλαχτος άφρας

όρθοι κοντά στό στημένο πού κοιτάει τόν
κόσμο
παίρνουμε άπ' τó νοΐ τó σχήμα
και νινούμαστε
είμαστε ó καθρέφτης

*θ έ α τ ρ ο

"Ενώνουμε τούς ανθρώπους με μιά μοναχή
κλωστή
κι έχουμε τó παιγνίδι τής χωριστής άγωνίας
έρχεται ή μίμηση στόν κόσμο πού δίχως ρί-
ζες μάς γυμνώνει
και σδήνεται στ' άδιάφορο
τά χείλη μας χαμιόγελο

2

*π ο ί η η

Καλό πού ύπάρχει ó κόσμος και τόν έχει
κι έρχεται στα λευκά μου μάτια πού άκρο
σδήνονται
Λαλώ Λαλώ Λαλώ
βλέπω περ' άπ' τά μάτια μου.

Λαλώ
άγαπημένη
μονάχοι
άγαπημένη
Λαλώ

(Λαλώ, 1951)

'Ο έρωτας τής γλώσσας

Αυτός είναι ó άνθρωπος του μύθου κι αυτό
λέει ó μύθος. Αυτός ó μυθικός άνθρωπος είναι
ó έρωτικός άνθρωπος, ó πρώτος και τó πρώ-
το, πού τέμνεται με τόν κόσμο και μ' όλα,
με τó ποίημα δηλαδή σ' αναφορά πρós τά
μέρη πού βγαίνουν άπ' τήν τομή. Μέσα στήν
τομή μπορούν νά ύπάρχουν τά όλα και τó τί-
ποτα, ή εύτυχία κι ó πόνος, μά στ' αλήθεια
είναι τομή. Καί τó έρωτικό ζευγάρι, πού κλει-
νει τήν τομή, βλέπει άλλοδ μέσ' άπ' αυτήν—
σ' αυτό τó άλλοδ πού τó κάνει τελικά άνθρω-
πο και τά κάνει όλα άνθρωπο, έτσι όμως άν-
θρωπο. Σ' αυτό τó άλλοδ ó έρωτας είναι τε-
λευταία και πρώτη θέση. "Ό,τι έρχεται με-
τά άπ' τόν έρωτα, άπ' τήν τομή και πέρα,
με τά πράγματα και τή γλώσσα και τ' άν-
θρώπινα άτομα, δέ μπορεί παρά ν' άνάγεται
στόν έρωτα γιά νά φωτιστεί αυτό πού μένει
άπάνω του άπ' τó άλλοδ. Γι' αυτό ή γλώσσα
δέ μπορεί νά περ' τó άλλοδ και με τίποτα δέ
δίνεται τó άλλοδ. Μονάχα ó έρωτας και τó
παιδί τó δίνουν και μιλάνε γι' αυτό. 'Ο έρω-
τας όμως μιλάει έρωτικά και τó παιδί παιδι-
κά. 'Ο έρωτας, μιλώντας γιά τó κάθε τί, μι-
λάει γιά όλα μαζί, γιά τόν έαυτό του δηλα-
δή, και τó παιδί παίζει όσο είναι παιδί. Τó
παιδί κι ó έρωτας μπορούνε νά μιλάνε μετα-
ξύ τους, ó λόγος τους όμως δέ φαίνεται που-
θενά άλλοδ, άπ' τόν έρωτα του άντρα και τής